

чергу обмежують область реально можливих на даному підприємстві способів реалізації особистих цінностей і, тим самим, визначають їх домінуючий в колективі зміст та ієрархію. Ієрархічна система виділених таким чином цінностей породжує найбільш адекватну їй сукупність способів їх реалізації, які, втілюючись в способах діяльності, формують внутрішньогрупові норми та моделі поведінки.

Таким чином, формування корпоративної культури організації, системи цінностей і моделей поведінки дозволяє поліпшити процеси стратегічного розвитку, внутрішньої комунікації, єдності і згуртованості команди, створити єдиний вектор розвитку людських ресурсів, скоротити плинність кадрів в організації. Чіткі принципи формування корпоративної культури сприяють реалізації місії, цілей, завдань та стратегії організації, забезпечують прозоре та ефективне його управління.

- Гриценко Н. В. Оптимізація діяльності впливу керівника на співробітників / Н. В. Гриценко // Наук. вісн. Одеського націон. економ. університету. – Одеса, 2015. – 6 (226). – С. 68–74.

- Лопухова К.О. Вплив корпоративної культури на соціальні процеси підприємства. – Вісник економіки транспорту і промисловості. – 2010. – № 31. – С. 216-219.

- Назарова Г.В. Корпоративне управління: Навч. посібник. – Х.: Еспада, 2003. – 531 с.

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ТА ВІТЧИЗНЯНИЙ ДОСВІД РЕАЛІЗАЦІЇ ІННОВАЦІЙНИХ ПРОЕКТІВ З ЕНЕРГОЕФЕКТИВНОСТІ

Власова Д.М.

Науковий керівник – Дегтяр О.А., д-р держ. упр., доцент

В економіку сучасної України інтенсивно входить відносно нова для неї концепція управління проектами (Project Management). Основу цієї концепції становить погляд на проект як на цілеспрямовану зміну вихідного стану кожної системи, пов'язану з витратою часу і засобів. А процес цих змін, здійснюваних заздалегідь розробленими правилами в рамках бюджету і тимчасових обмежень – це управління проектами. Управління проектами стало визнаною в усіх розвинутих країнах методологією інвестиційної діяльності, частиною якої є й нововведення.

Поняття «інноваційний проект» може розглядатися як процес здійснення інновацій (сукупність виконуваних у визначеній послідовності наукових, технологічних, виробничих, організаційних, фінансових і комерційних заходів, що приводять до інновацій), як форма цільового управління інноваційною діяльністю (складна система взаємозумовлених і взаємопов'язаних за ресурсами, термінами і виконавцями заходів, спрямованих на досягнення конкретних цілей (завдань) на

пріоритетних напрямках розвитку науки і техніки), або як комплект документів (комплект технічної, організаційно-планової і розрахунково-фінансової документації, необхідної для реалізації цілей проекту) [1]. З огляду на всі три аспекти тлумачення поняття «інноваційний проект» його можна розглядати як систему взаємопов'язаних цілей і програм, що являють собою комплекс науково-дослідних, дослідно-конструкторських, виробничих, організаційних, фінансових, комерційних та інших заходів, відповідним чином організованих, оформлених комплектом проектно-документації і забезпечуючих ефективне вирішення конкретного науково-технічного завдання (проблеми), вираженого в кількісних показниках, і приводить до інновації [2].

Аналіз вітчизняного досвіду реалізації інноваційних проектів з енергоефективності дає змогу виділити низку нормативно-правових обмежень.

1) Згідно діючої законодавчої бази реалізація інноваційної моделі розвитку економіки України передбачає здійснення концентрації ресурсів держави на пріоритетних напрямках науково-технічного оновлення виробництва, підвищення конкурентоспроможності вітчизняної продукції на внутрішньому та зовнішньому ринках. Зокрема, національне інноваційне законодавство включає норми Конституції України, Господарського кодексу, Закону України «Про інноваційну діяльність», Закону України «Про пріоритетні напрями розвитку інноваційної діяльності в Україні», Закону України «Про інвестиційну діяльність», Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність», Закону України «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків» та інших нормативно-правових актів, які визначають правові, економічні та організаційні засади державного регулювання інноваційної діяльності в Україні, встановлюють форми стимулювання державою інноваційних процесів і спрямовані на підтримку розвитку економіки України інноваційним шляхом. Сучасна нормативно-правова база стосовно науково-технічної та інноваційної діяльності налічує близько 200 документів та носить переважно декларативний характер.

2) Основною проблемою реалізації енергоефективних проектів в Україні є відсутність достатнього обсягу фінансування. У 2018 р. на заходи енергозбереження було виділено 600 млн. грн з державного бюджету, але тільки енергоефективні заходи в сфері ЖКГ оцінені Мінрегіонбудом у 700 млрд грн. Разом з тим, вирішити проблему підвищення енергоефективності лише за рахунок бюджетних коштів неможливо.

Література:

1. Данчук І.Г. Документування найкращих практик застосування біоенергетичних технологій в муніципальному секторі в Україні / І.Г. Данчук. – К.: ПРООН/ГЕФ "Розвиток та комерціалізація біоенергетичних технологій у муніципальному секторі в Україні", 2018. – 157 с.
2. Ареф'єва О.В., Коренков О.В. Управління потенціалом розвитку підприємств: Монографія О.В. Ареф'єва, О.В. Коренков. – К.: ГРОТ, 2017. – 200 с.
3. Озерчук Т.В. Сутність, значення та види знань на підприємстві / О.В. Христенко, Т.В. Озерчук // Економічний розвиток держави та її соціальна стабільність: матеріали Міжнародної науково-практичної Інтернет-конференції, 11 травня 2017 р. – Ч. 1. – Полтава: ФОП Пусан А.Ф., 2017. – С. 146-148.
4. Сергеев Н.Н. Оценка факторов, влияющих на энергетическую эффективность промышленных предприятий / Сергеев Н.Н. // Экономика и право. – 2017. – Вып. 2. – С. 94-97.

ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ ТА АДМІНІСТРУВАННЯ У СИСТЕМІ ЕКОНОМІЧНОГО ТА СОЦІАЛЬНОГО РОЗВИТКУ

Голова В.С.

Науковий керівник – Дегтяр О.А., д-р держ. упр., доцент

Публічне управління та адміністрування є складним явищем, притаманним державі з її розвиненою системою органів державної влади та органів місцевого самоврядування. Воно спрямоване як на управління суспільними сферами, галузями та різновидами відносин, так і на самоуправління, власний саморозвиток відповідно до потреб суспільства. Дисипативний характер самоорганізації є однією з найважливіших загальних особливостей системи публічного управління та адміністрування.

Іншими найбільш суттєвими загальними особливостями публічного управління та адміністрування як соціальної системи є те, що воно відрізняється від інших таких систем більшою масштабністю, різноманіттям управлінських впливів, монополією на нормативно-правову діяльність, певними унормованими структурами органів влади та управління, специфікою роботи відповідних служб.

Функціонування таких структур та служб отримало загальну назву «публічне адміністрування». У свою чергу, управлінські впливи таких структур на суспільні сфери, галузі, відносини та території отримали загальну назву «публічне управління».

Безумовно, як загальну особливість системи публічного управління слід сприймати те, що для неї притаманні всі відомі моделі представлення соціальних систем, характерні менеджменту та іншим наукам соціального управління. Це дозволяє на сучасному рівні використовувати в публічному управлінні та адмініструванні методи та технології менеджменту, маркетингу, соціального партнерства та інші.

Важливою особливістю публічного управління та адміністрування є віднесення до його складу державного управління та місцевого